

Arrest

nr. 255 968 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou van etnische groep en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Shalwati (subdorp Lalagikhel), gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent nooit naar school gegaan en verklaart analfabeet te zijn. U woonde met uw ouders, oudere broer (...) en twee jongere broers (6 en 4 jaar) in uw huis in het dorp.

Op een bepaald moment kwam commandant Hakim Akhonzda naar het dorp en zei dat iemand van elke familie zich moest aansluiten bij de 'arbaki' (tribale politie) om vier maanden als bewaker te werken.

Indien ze dit niet wilden, moest men 100 000 afghani betalen. Uw familie had dit geld echter niet, dus sloot uw oudere broer (...) zich aan bij de 'arbaki'. Vier maanden lang werkte hij als bewaker in een controlepost in de bergen van Shamshad. Wekelijks had hij op maandag en dinsdag verlof, waarop hij naar huis kwam. Daar uw broer af en toe geen eten kreeg in de controlepost van de overheid, maakte uw moeder eten (vlees) voor hem, dat u daarop naar uw broer bracht. Dit deed u om de twee of drie nachten. Na deze vier maanden moest uw broer zijn wapen inleveren en kwam hij terug naar huis. Vijf dagen na de terugkeer van uw broer vielen de taliban in de nacht uw huis binnen. U was op dat moment in het huis van uw tante langs vaderszijde. Ze namen uw broer mee en vroegen aan uw vader ook waar u was. Ze wilden u ook meenemen, daar ze op de hoogte waren dat u eten naar uw broer gebracht had. De volgende ochtend ging u terug naar huis en kwam u te weten dat uw broer meegenomen was. Uw vader vertelde dat uw leven ook in gevaar was. De echtgenoot van uw paternale tante kwam dit te weten en regelde uw vertrek. Twee dagen later verliet u uw dorp en reisde u naar de grens van Afghanistan.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 16 februari 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 17 februari 2020, als minderjarige. Toen u zich in Turkije bevond, vertelde een dorpeling die u daar ontmoette dat uw oudere broer (...) intussen gedood werd door de taliban. Bij terugkeer vreest u ook gedood te worden door de taliban, daar u eten had gebracht naar uw broer toen hij voor de 'arbaki' werkte.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek. Uw taskara zou verbrand zijn toen uw huis werd beschoten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u initieel niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 18 februari 2020 dat u geboren bent op 28 februari 2003 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 augustus 2020 verklaart u 20 jaar te zijn, uw geboortedatum kent u niet (CGVS, p.4). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 21 februari 2020, werd immers vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 25/02/2020). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u eten bracht naar uw oudere broer (...)toen hij vier maanden voor de 'arbaki' werkte als bewaker van de controlepost. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het is ten eerste weinig aannemelijk dat uw broer (...) gedurende vier maanden gerekruteerd werd door de 'arbaki'. Het door u voorgestelde systeem van rekruteren is immers allesbehalve logisch. Commandant Hakim Akhonzada zou dit rekruteren enkel uitvoeren daar hij per rekrut een som geld zou krijgen van de overheid (CGVS, p.18). Dat Hakim Akhonzada bijgevolg slechts éénmaal naar uw dorp zou gekomen zijn, is dan ook weinig geloofwaardig. U haalt aan dat één persoon per familie voldoende was, en na de vier maanden dienst van uw broer kwam de commandant niet opnieuw naar uw dorp (CGVS, p.19). Indien de commandant effectief geld ontving per gerekruteerd persoon, kan op zijn minst verwacht worden dat hij alle of meer mankrachten uit een dorp zou willen rekruteren om zo meer geld te kunnen opstrijken. Dat hij geen andere jonge mannen, zoals u, zou komen halen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Het feit dat hij niet alle middelen uitput om meer financiële steun te verkrijgen, doet bijgevolg al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder kunt u zeer weinig vertellen omtrent de tewerkstelling van uw broer tijdens deze vier maanden. U weet niet of hij een opleiding kreeg, u kunt enkel vertellen dat hij moest bewaken, niets anders en u gaat ervan uit dat hij leerde met een wapen werken nadat u dit gevraagd werd (CGVS, p.17). Ook haalt u aan dat u niets weet, daar u daar niet was (CGVS, p.17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat u enige uitleg vroeg aan uw broer, of dat uw broer toch minstens de basiselementen vertelde over zijn verblijf bij de arbaki. Bovendien beweert u dat u om de twee of drie nachten eten ging brengen naar de controlepost voor uw broer. Dat u bijgevolg niet in staat bent enige informatie te verschaffen over zijn tewerkstelling, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook bent u niet in staat enige documenten of foto's neer te leggen, die de tewerkstelling van uw broer kunnen aantonen.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat de vermeende tewerkstelling van uw broer als bewaker bij de arbaki voor vier maanden, voor zover geloofwaardig, quod non, niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban. Zijn profiel als bewaker bij de arbaki waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat daarbovenop ook niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Hun focus in die regio's niet onder hun controle ligt eerder bij de hogere profielen. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verder zou u persoonlijk problemen gekend hebben met de taliban, daar u eten bracht naar uw broer in de controlepost van de 'arbaki'. Zelfs wanneer uw broer effectief vier maanden voor de arbaki gewerkt heeft, kan weinig geloof gehecht worden aan uw persoonlijke vrees ten aanzien van de taliban. Naargelang uw verklaringen moest uw broer vijf dagen in de week werken, en was hij twee dagen in de week, maandag en dinsdag, thuis op verlof (CGVS, p.17). Dat uw broer in die vijf dagen zo weinig eten zou krijgen, dat u om de twee of drie nachten telkens vlees moest gaan brengen (CGVS, p.21), is dan ook weinig waarschijnlijk gezien uw broer ook vaak thuis was. Bovendien zou deze controlepost een halfuur wandelen zijn van uw huis (CGVS, p.18). U neemt bijgevolg ongeveer twee keer per week een zeer groot risico door zich te begeven naar de controlepost. Dat u uw eigen leven dermate in gevaar zou brengen, louter om wat vlees te brengen, en dat uw ouders dit toelieten, is weinig aannemelijk. Eerder in het persoonlijk onderhoud verklaarde u immers nog dat u van uw vader niet overal naartoe mocht gaan wegens de onveiligheid in de regio (CGVS p. 6). Voorts kon u dit, naargelang uw verklaringen, vier maanden doen zonder enige problemen. Het was pas na deze vier maanden dat de taliban dit te weten kwamen. Enerzijds hebben de taliban personen die hen informatie doorgeven (CGVS, p.21), maar anderzijds zouden de taliban dit vier maanden lang niet geweten hebben. Dit is wel zeer onwaarschijnlijk. Dat uw broer vier maanden zonder enig probleem bij de 'arbaki' kon werken en u in die tijd zomaar eten kon brengen naar hen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees. Uw broer kwam immers twee dagen in de week naar huis, en ook u bevond zich in het dorp of op de heen- of terugweg van de controlepost. Indien de taliban effectief de moeite zouden doen om u en uw broer te straffen, kan minstens verwacht worden dat ze kordater zouden ingrijpen en jullie niet zolang jullie activiteiten zouden laten uitvoeren.

Ook baseert u zich op loutere veronderstellingen omtrent het feit dat de taliban op de hoogte waren dat u eten bracht naar uw broer. Na u meermaals gevraagd te hebben hoe u op de hoogte was dat de taliban dit te weten waren gekomen, komt u niet verder dan het feit dat de taliban deze informatie misschien te weten kwamen via andere personen (CGVS, p.21). Ook toen de taliban uw huis binnenvielen, zeiden ze hier niets over en vroegen enkel naar uw verblijfplaats (CGVS, p.21). Het blijft dan ook een groot vraagteken of en hoe de taliban hiervan op de hoogte waren. U stelt zelf dat er geen andere reden tot vervolging was, want dat u niets anders gedaan had (CGVS, p.21). Echter slaagt u er op geen enkele manier in deze reden hard te maken. Dit alles ondermijnt dan ook in grote mate de

geloofwaardigheid van het feit dat de taliban u achterna zaten. Ook is het wel zeer toevallig dat u net die nacht niet thuis was toen de taliban uw huis binnenvielen. U verklaart dat u die nacht bij uw tante langs vaderszijde verbleef (CGVS, p.20). U legt echter geen eenduidige verklaringen af omtrent gewoontelijke bezoeken aan uw familieleden. Zo stelt u in eerste instantie tijdens het persoonlijk onderhoud dat u af en toe met uw jongere broer op bezoek ging bij uw oom of tante en dat u daar dan overdag bleef en 's avonds terug naar huis kwam (CGVS, p.6). Later stelt u dan plots dat u wel (regelmatig) de nacht doorbracht bij uw tante, om met de kinderen te spelen (CGVS, p.19). Dat u dit laatste echter niet vermeldt wanneer u in eerste instantie gevraagd werd hoe vaak u naar uw ooms en tantes op bezoek ging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zoals supra aangehaald, is het dus wel zeer toevallig dat u net die nacht bij uw tante verbleef.

Ook uw verklaringen omtrent de periode na de inval op uw huis ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees op vervolging. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de taliban zo snel genoeg zouden nemen met de beweringen van uw familie dat ze uw verblijfplaats niet zouden weten hebben. U stelt dat uw vader in elkaar geslagen werd nadat hij dergelijke bewering maakte (CGVS, p.21). Indien de taliban u effectief zouden willen bestraffen, is het echter aannemelijk dat ze er alles aan zouden doen om uw verblijfplaats op dat moment te weten te komen. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u de volgende ochtend rond 11u gewoon terug naar huis ging (CGVS, p.20). Uw gezin was immers op de hoogte van het gegeven dat uw leven in gevaar was en dat de taliban niet terugdeinsden om uw huis binnen te vallen. Het is dan ook merkwaardig dat uw vader niet sneller uw tante op de hoogte bracht van het incident, maar dat ze blijkbaar afwachten tot u naar huis komt. Er kan immers verwacht worden dat uw vader er alles aan zou doen om uw leven in veiligheid te brengen. U stelt dan ook zelf dat uw vader zei dat ze ook achter u zouden komen (CGVS, p.20). Dat uw vader u gewoon naar huis liet komen, en u vervolgens nog twee dagen thuis liet verblijven, is dan ook weinig aannemelijk. Ten derde lijken de taliban na de inval op uw huis niet meer bijster geïnteresseerd in u. Zo verbleef u nog twee dagen in uw dorp en hoorde u niets meer van de taliban (CGVS, p.20). U meermaals geconfronteerd met het feit dat u in die twee dagen toch ook een risico liep om meegenomen te worden door de taliban, blijft u naast de kwestie antwoorden, en komt u niet verder dan antwoorden als ze kunnen niet zo snel komen (CGVS, p.20), ik weet het niet (CGVS, p.20), overdag kunnen ze niet naar de regio komen (CGVS, p.23) of ze wisten niet waar ik was (CGVS, p.23). Deze antwoorden zijn echter allesbehalve afdoende. Zo bleef u daar ook nog tijdens de nacht, waarin de taliban volgens u wel naar het dorp konden komen. Ook is het weinig geloofwaardig dat de taliban geen enkel idee hadden waar u zich bevond. Zoals supra reeds aangehaald geeft u zelf een beeld weer van de taliban dat ze via via alles te weten komen, maar als het puntje bij paaltje komt, (en het in het voordeel speelt van uw eigen verklaringen), lijken de taliban telkens van essentiële informatie niet op de hoogte te zijn. Dat u deze feiten telkens verdraait zodat ze in het plaatje van uw asielmotieven passen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban zouden weten dat u vier maanden lang eten bracht naar uw broer en dat u het land verliet, maar niet op de hoogte waren van uw verblijfplaats gedurende die twee dagen. Indien u zo sterk geïnteresseerd werd door de taliban, zoals u laat uitschijnen, kan verwacht worden dat de taliban u zo snel mogelijk te pakken wilden krijgen, en geen tijd verloren zouden laten gaan. Ook hielden de taliban blijkbaar geen oogje in het zeil, daar u zonder problemen uw dorp kon verlaten. Dat de taliban niet zouden anticiperen op de ontsnapping of vlucht van een door hen zo gewild figuur, is verder weinig aannemelijk. Anderzijds kwamen de taliban ook na uw vertrek niet meer naar uw huis of naar uw familie om vragen te stellen (CGVS, p.23). Dat de taliban geen enkele interesse meer in u toonden, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vermeende bedreigingen compleet.

Tot slot verklaart u nog dat u in Turkije te horen kreeg dat de taliban uw broer (...) vermoord hadden (CGVS, p.23). Hieromtrent merkt het CGVS op dat u omtrent uw broer geen enkel document voorlegt aangaande zijn identiteit noch dit vermeende incident. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Reeds supra werd gewag gemaakt van het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vier maanden van tewerkstelling van uw broer bij de 'arbaki'. Ook kunt u amper informatie verschaffen zowel over het moment dat de taliban uw huis binnenvielen en uw broer meenamen, als over de dood van uw broer. Zelfs indien u niet persoonlijk aanwezig zou geweest zijn bij deze gebeurtenissen, wordt op zijn minst van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat hij zich informeert omtrent de essentiële feiten in zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het feit dat u dit allesbehalve deed, terwijl u nochtans contact hebt gehad met uw familie thuis, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten (CGVS p. 7). Uw verklaringen blijven bijgevolg louter blote beweringen.

U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas die bovenstaande vaststellingen kunnen veranderen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 14 september 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts één correctie aangaande het woord 'tolken' dat 'tanks' moet zijn in het antwoord op een vraag op pagina 9, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielaanvraag te betreffen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 178-184, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvallei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden

bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvooien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS geïdoleerd werden. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrbommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het district Tagab sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enige middel op de schending van “de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikel 2 en 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u initieel niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 18 februari 2020 dat u geboren bent op 28 februari 2003 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 augustus 2020 verklaart u 20 jaar te zijn, uw geboortedatum kent u niet (CGVS, p.4). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 21 februari 2020, werd immers vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 25/02/2020). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u eten bracht naar uw oudere broer (...)toen hij vier maanden voor de ‘arbaki’ werkte als bewaker van de controlepost. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het is ten eerste weinig aannemelijk dat uw broer (...) gedurende vier maanden gerekruteerd werd door de ‘arbaki’. Het door u voorgestelde systeem van rekruteren is immers allesbehalve logisch. Commandant Hakim Akhonzada zou dit rekruteren enkel uitvoeren daar hij per rekrut een som geld zou krijgen van de overheid (CGVS, p.18). Dat Hakim Akhonzada bijgevolg slechts éénmaal naar uw dorp zou gekomen zijn, is dan ook weinig geloofwaardig. U haalt aan dat één persoon per familie voldoende was, en na de vier maanden dienst van uw broer kwam de commandant niet opnieuw naar uw dorp (CGVS, p.19). Indien de commandant effectief geld ontving per gerekruteerd persoon, kan op zijn minst verwacht worden dat hij alle of meer mankrachten uit een dorp zou willen rekruteren om zo meer geld te kunnen opstrijken. Dat hij geen andere jonge mannen, zoals u, zou komen halen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Het feit dat hij niet alle middelen uitput om meer financiële steun te verkrijgen, doet bijgevolg al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder kunt u zeer weinig vertellen omtrent de tewerkstelling van uw broer tijdens deze vier maanden. U weet niet of hij een

opleiding kreeg, u kunt enkel vertellen dat hij moest bewaken, niets anders en u gaat ervan uit dat hij leerde met een wapen werken nadat u dit gevraagd werd (CGVS, p.17). Ook haalt u aan dat u niets weet, daar u daar niet was (CGVS, p.17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat u enige uitleg vroeg aan uw broer, of dat uw broer toch minstens de basiselementen vertelde over zijn verblijf bij de arbaki. Bovendien beweert u dat u om de twee of drie nachten eten ging brengen naar de controlepost voor uw broer. Dat u bijgevolg niet in staat bent enige informatie te verschaffen over zijn tewerkstelling, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook bent u niet in staat enige documenten of foto's neer te leggen, die de tewerkstelling van uw broer kunnen aantonen.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat de vermeende tewerkstelling van uw broer als bewaker bij de arbaki voor vier maanden, voor zover geloofwaardig, quod non, niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban. Zijn profiel als bewaker bij de arbaki waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat daarbovenop ook niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Hun focus in die regio's niet onder hun controle ligt eerder bij de hogere profielen. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verder zou u persoonlijk problemen gekend hebben met de taliban, daar u eten bracht naar uw broer in de controlepost van de 'arbaki'. Zelfs wanneer uw broer effectief vier maanden voor de arbaki gewerkt heeft, kan weinig geloof gehecht worden aan uw persoonlijke vrees ten aanzien van de taliban. Naargelang uw verklaringen moest uw broer vijf dagen in de week werken, en was hij twee dagen in de week, maandag en dinsdag, thuis op verlof (CGVS, p.17). Dat uw broer in die vijf dagen zo weinig eten zou krijgen, dat u om de twee of drie nachten telkens vlees moest gaan brengen (CGVS, p.21), is dan ook weinig waarschijnlijk gezien uw broer ook vaak thuis was. Bovendien zou deze controlepost een halfuur wandelen zijn van uw huis (CGVS, p.18). U neemt bijgevolg ongeveer twee keer per week een zeer groot risico door zich te begeven naar de controlepost. Dat u uw eigen leven dermate in gevaar zou brengen, louter om wat vlees te brengen, en dat uw ouders dit toelieten, is weinig aannemelijk. (...) Voorts kon u dit, naargelang uw verklaringen, vier maanden doen zonder enige problemen. (...) Enerzijds hebben de taliban personen die hen informatie doorgeven (CGVS, p.21), (...). Dit is wel zeer onwaarschijnlijk. Dat uw broer vier maanden zonder enig probleem bij de 'arbaki' kon werken en u in die tijd zomaar eten kon brengen naar hen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees. Uw broer kwam immers twee dagen in de week naar huis, en ook u bevond zich in het dorp of op de heen- of terugweg van de controlepost. Indien de taliban effectief de moeite zouden doen om u en uw broer te straffen, kan minstens verwacht worden dat ze kordater zouden ingrijpen en jullie niet zolang jullie activiteiten zouden laten uitvoeren.

Ook baseert u zich op loutere veronderstellingen omtrent het feit dat de taliban op de hoogte waren dat u eten bracht naar uw broer. Na u meermaals gevraagd te hebben hoe u op de hoogte was dat de taliban dit te weten waren gekomen, komt u niet verder dan het feit dat de taliban deze informatie misschien te weten kwamen via andere personen (CGVS, p.21). Ook toen de taliban uw huis binnenvielen, zeiden ze hier niets over en vroegen enkel naar uw verblijfplaats (CGVS, p.21). Het blijft dan ook een groot vraagteken of en hoe de taliban hiervan op de hoogte waren. U stelt zelf dat er geen andere reden tot vervolging was, want dat u niets anders gedaan had (CGVS, p.21). Echter slaagt u er op geen enkele manier in deze reden hard te maken. Dit alles ondermijnt dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van het feit dat de taliban u achterna zaten. Ook is het wel zeer toevallig dat u net die nacht niet thuis was toen de taliban uw huis binnenvielen. U verklaart dat u die nacht bij uw tante langs vaderszijde verbleef (CGVS, p.20). U legt echter geen eenduidige verklaringen af omtrent gewoontelijke bezoeken aan uw familieleden. Zo stelt u in eerste instantie tijdens het persoonlijk onderhoud dat u af en toe met uw jongere broer op bezoek ging bij uw oom of tante en dat u daar dan overdag bleef en 's avonds terug naar huis kwam (CGVS, p.6). Later stelt u dan plots dat u wel (regelmatig) de nacht doorbracht bij uw tante, om met de kinderen te spelen (CGVS, p.19). Dat u dit laatste echter niet vermeldt wanneer u in eerste instantie gevraagd werd hoe vaak u naar uw ooms en tantes op bezoek ging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zoals supra aangehaald, is het dus wel zeer toevallig dat u net die nacht bij uw tante verbleef.

Ook uw verklaringen omtrent de periode na de inval op uw huis ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees op vervolging. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de taliban zo snel genoeg zouden nemen met de beweringen van uw familie dat ze uw verblijfplaats niet zouden weten hebben. U stelt dat uw vader in elkaar geslagen werd nadat hij dergelijke bewering

maakte (CGVS, p.21). Indien de taliban u effectief zouden willen bestraffen, is het echter aannemelijk dat ze er alles aan zouden doen om uw verblijfplaats op dat moment te weten te komen. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u de volgende ochtend rond 11u gewoon terug naar huis ging (CGVS, p.20). Uw gezin was immers op de hoogte van het gegeven dat uw leven in gevaar was en dat de taliban niet terugdeinsden om uw huis binnen te vallen. Het is dan ook merkwaardig dat uw vader niet sneller uw tante op de hoogte bracht van het incident, maar dat ze blijkbaar afwachten tot u naar huis komt. Er kan immers verwacht worden dat uw vader er alles aan zou doen om uw leven in veiligheid te brengen. U stelt dan ook zelf dat uw vader zei dat ze ook achter u zouden komen (CGVS, p.20). Dat uw vader u gewoon naar huis liet komen, en u vervolgens nog twee dagen thuis liet verblijven, is dan ook weinig aannemelijk. Ten derde lijken de taliban na de inval op uw huis niet meer bijster geïnteresseerd in u. Zo verbleef u nog twee dagen in uw dorp en hoorde u niets meer van de taliban (CGVS, p.20). U meermaals geconfronteerd met het feit dat u in die twee dagen toch ook een risico liep om meegenomen te worden door de taliban, blijft u naast de kwestie antwoorden, en komt u niet verder dan antwoorden als ze kunnen niet zo snel komen (CGVS, p.20), ik weet het niet (CGVS, p.20), overdag kunnen ze niet naar de regio komen (CGVS, p.23) of ze wisten niet waar ik was (CGVS, p.23). Deze antwoorden zijn echter allesbehalve afdoende. Zo bleef u daar ook nog tijdens de nacht, waarin de taliban volgens u wel naar het dorp konden komen. Ook is het weinig geloofwaardig dat de taliban geen enkel idee hadden waar u zich bevond. Zoals supra reeds aangehaald geeft u zelf een beeld weer van de taliban dat ze via via alles te weten komen, maar als het puntje bij paaltje komt, (en het in het voordeel speelt van uw eigen verklaringen), lijken de taliban telkens van essentiële informatie niet op de hoogte te zijn. Dat u deze feiten telkens verdraait zodat ze in het plaatje van uw asielmotieven passen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban zouden weten dat u vier maanden lang eten bracht naar uw broer en dat u het land verliet, maar niet op de hoogte waren van uw verblijfplaats gedurende die twee dagen. Indien u zo sterk gevisieerd werd door de taliban, zoals u laat uitschijnen, kan verwacht worden dat de taliban u zo snel mogelijk te pakken wilden krijgen, en geen tijd verloren zouden laten gaan. Ook hielden de taliban blijkbaar geen oogje in het zeil, daar u zonder problemen uw dorp kon verlaten. Dat de taliban niet zouden anticiperen op de ontsnapping of vlucht van een door hen zo gewild figuur, is verder weinig aannemelijk. Anderzijds kwamen de taliban ook na uw vertrek niet meer naar uw huis of naar uw familie om vragen te stellen (CGVS, p.23). Dat de taliban geen enkele interesse meer in u toonden, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vermeende bedreigingen compleet.

Tot slot verklaart u nog dat u in Turkije te horen kreeg dat de taliban uw broer (...) vermoord hadden (CGVS, p.23). Hieromtrent merkt het CGVS op dat u omtrent uw broer geen enkel document voorlegt aangaande zijn identiteit noch dit vermeende incident. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Reeds supra werd gewag gemaakt van het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vier maanden van tewerkstelling van uw broer bij de 'arbaki'. Ook kunt u amper informatie verschaffen zowel over het moment dat de taliban uw huis binnenvielen en uw broer meenamen, als over de dood van uw broer. Zelfs indien u niet persoonlijk aanwezig zou geweest zijn bij deze gebeurtenissen, wordt op zijn minst van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat hij zich informeert omtrent de essentiële feiten in zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het feit dat u dit allesbehalve deed, terwijl u nochtans contact hebt gehad met uw familie thuis, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten (CGVS p. 7). Uw verklaringen blijven bijgevolg louter blote beweringen.

U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas die bovenstaande vaststellingen kunnen veranderen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 14 september 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts één correctie aangaande het woord 'tolken' dat 'tanks' moet zijn in het antwoord op een vraag op pagina 9, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas te betreffen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft voor wat betreft de vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd aan dat hij zijn geboortedatum niet weet, een schatting gaf, zijn leeftijd niet kan inschatten, geboortes in Afghanistan amper worden geregistreerd, hij nooit naar school is gegaan, hij een analfabeet is en zeer moeilijk tijdsperiodes kan inschatten hetgeen ook uit zijn verklaringen blijkt wanneer gevraagd werd in welk seizoen de maand saur valt.

De Raad stelt vast dat uit geen van verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij het opgeven van zijn leeftijd een schatting maakte van zijn leeftijd. Integendeel, verzoeker verklaarde zeer duidelijk bij de inschrijving van zijn asielaanvraag op 18 februari 2020 dat hij is geboren was op 28 februari 2003, hetgeen betekent dat hij toen zestien jaar zou geweest zijn, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 augustus 2020, slechts enkele maanden later, verklaarde 20 jaar te zijn en zijn geboortedatum niet te kennen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Deze verklaringen staan in schril contrast met elkaar. De argumenten die verzoeker thans bijbrengt zijn niet bij machte om de gedane vaststellingen te verklaren.

Indien verzoeker daadwerkelijk zijn geboortedatum niet kende en een schatting maakte van zowel zijn geboortedatum als zijn leeftijd, kon worden verwacht dat hij dit van bij aanvang op deze wijze zou aangeven. Het gebrek aan scholing, analfabetisme en het moeilijk inschatten van tijdperiodes verklaren dan weer niet dat verzoeker er initieel in slaagde om een concrete en specifieke geboortedatum te geven. De argumentatie dat als hij een taskara zou gehad hebben waarin zijn geboortedatum zou staan men mogelijk nog steeds niet de correcte geboortedatum had doorgegeven, is louter hypothetisch en verklaart noch verschoont de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker aangeeft dat het duidelijk is dat de commandant de banden met de dorpelingen niet onder druk wil zetten “op de manier waarop de taliban met de dorpelingen omgaat”, dat de commandant weet dat hij de dorpelingen nodig heeft, en dat het daarom niet mag verwonderen dat hij slechts een beperkt aantal mensen naar zijn controlepost laat komen, beperkt hij zich tot louter beweringen die niet in te passen zijn in de eerder door hem geschetste context.

Verzoeker gaf immers te kennen dat de commandant aan iedereen in de dorpen de vraag om deel te nemen ging stellen. Verzoeker gaf hierbij te kennen dat indien men niet wilde deelnemen, men geld moest betalen, hetgeen ook werd gedaan door de rijken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker verklaarde bij de specifieke vraag om wat meer te vertellen hoe het in zijn werk ging wanneer de commandant naar het dorp kwam het volgende: *“Hij kwam en verplichtte iedereen om deel te nemen bij de arbaki's en anders moesten die geld betalen. Hij had een stok in zijn hand en vroeg aan dorpelingen om zich aan te sluiten bij de arbaki of geld te geven. Maar diegene die geen geld had, of weigerden zich aan te sluiten, werden dan gedwongen meegenomen.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17)(eigen onderlijning).

Ook gaf verzoeker te kennen dat het voor de commandant reeds volstond dat de gerekruteerden slechts vier maanden werkten, omdat het hem enkel om het geld te doen was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Uit deze verklaringen, waarbij snel geldgewin blijkbaar de hoofdzakelijke drijfveer was van de commandant, blijkt dan ook niet dat de commandant de dorpelingen niet onder druk wilde zetten, noch dat het zou volstaan om slechts één persoon van elke familie af te vaardigen.

Ook waar verzoeker nu aangeeft dat hij niet met 100 procent zekerheid kan zeggen dat de commandant niet meer naar zijn dorp is gekomen en erop wijst dat hij amper contact heeft gehad met zijn ouders, wijkt hij enigszins af van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker antwoordde zeer duidelijk ontkennend op de vraag of de commandant niet opnieuw naar het dorp kwam om andere familieleden te rekruteren, gelet op het feit dat verzoekers broer en anderen al na vier maanden waren gestopt met hun taak. Verzoeker verduidelikte dit zelfs door te stellen dat de meeste mensen die daar waren zijn meegegaan ofwel betaald hadden, om vervolgens stellig uit te leggen dat één persoon per familie volstond voor één keer en dit nogmaals te herhalen en vervolgens te verklaren dat *“als één iemand van de familie meeging, dan werd er niet meer gevraagd naar andere leden van de familie”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 19).

Verzoeker stelt vervolgens dat hij nooit gezegd heeft dat zijn broer aan het werk was toen hij eten kwam brengen, dat zijn broer op dat moment mogelijk pauze had zodat verzoeker niet kon zien wat hij exact moest doen, dat niet gevraagd werd of verzoeker de controlepost mocht betreden en dat hij misschien wel buiten moest blijven staan. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot louter vragen en hypothetische beweringen, zonder duidelijkheid of klaarheid te scheppen waarom hij dermate onwetend is omtrent het werk van zijn broer. Hoe dan ook, kan verwacht worden dat verzoeker enige uitleg vroeg aan zijn broer, of dat zijn broer toch minstens de basiselementen vertelde over zijn verblijf bij de arbaki. Waar verzoeker stelt dat hij ongeschoold is, op de velden werkte en toch niet veel zou hebben opgestoken van zijn broer, verschoont of verklaart hij zijn gebrek aan fundamentele kennis omtrent de taak van zijn broer niet. Het is niet omdat verzoeker ongeschoold is en op de velden werkte dat hij niet in staat is om te begrijpen wat het werk van zijn broer zou zijn. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt

overigens dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begrijpt, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat zijn cognitieve vaardigheden dermate zwak zijn zodat hij niet in staat zou zijn om hierover enige kennis te verwerven. De vaststelling dat verzoeker niet in staat is enige informatie te verschaffen over de tewerkstelling van zijn broer, ondermijnt wel degelijk verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aangeeft dat de tewerkstelling van zijn broer bij een pro-regeringsgroepering die al meerdere keren tegen de taliban heeft gehandeld, maakt dat zowel hij als zijn broer een "hoog profiel" hebben, blijft hij opnieuw steken in een bewering. Het profiel als bewaker voor vier maanden van een controlepost kan niet volstaan om aan te nemen dat verzoekers broer en verzoeker zelf een verhoogd risico op vervolging dienden te koesteren in regio's die niet onder controle van de taliban staan. Uit objectieve informatie, aanwezig in het administratief dossier, blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Hun focus in die regio's niet onder hun controle ligt eerder bij de hogere profielen.

Uit het gegeven dat de taliban ook naar verzoeker zelf vroeg, zijn broer hebben gedood en dat de taliban op de hoogte is van hun acties en van zijn vlucht naar het westen, kan niet worden afgeleid dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker dient dit concreet aan te tonen, doch faalt hier gelet op wat voorafgaat en wat volgt, schromelijk in.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat uit zijn verklaring dat hij om de twee tot drie nachten eten ging brengen naar zijn broer, blijkt dat dit wijst op een bezoek van één tot twee keer per week en acht dit zelf niet overdreven. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij zelf verklaarde dat zijn broer elke week op maandag en dinsdag thuis op verlof was, dat hij verklaarde dat zijn broer soms geen eten kreeg en dat ze daar soms gewoon linzen kregen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 21). Hieruit blijkt dat verzoekers broer niet volledig verstoken bleef van voeding op de controlepost, dat er weliswaar soms geen eten was, maar dat hij gezien hij op maandag en dinsdag thuis was zelf ook eten kon meennemen bij vertrek naar de controlepost. Aangezien verzoeker zelf te kennen gaf dat er in zijn dorp ook gevechten plaatsvonden en melding maakt van incidenten in zijn regio (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 13) acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker in de gegeven omstandigheden ongeveer twee keer per week het risico nam door zich te begeven naar de controlepost. Dat verzoeker zijn eigen leven dermate in gevaar zou brengen, louter om wat vlees te brengen en dat zijn ouders dit toelieten, is niet aannemelijk.

Waar verzoeker aangeeft dat de taliban pas na vier maanden, toen zijn broer terug was, geprobeerd hebben om verzoeker te vinden, dat de informanten hem al lang in het oog zullen hebben gehad en besloten hebben om langs te gaan wanneer zijn broer ook terug thuis was, doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen dat de taliban pas na vier maanden hem zijn komen zoeken. Zijn broer kwam immers twee dagen in de week naar huis, en ook verzoeker bevond zich in het dorp of op de heen- of terugweg van de controlepost. Indien de taliban effectief de moeite zouden doen om verzoeker en zijn broer te straffen, kan minstens verwacht worden dat ze kordater zouden ingrijpen en niet zo lang zouden wachten.

Ook baseert verzoeker zich op loutere veronderstellingen omtrent het feit dat de taliban op de hoogte waren dat hij eten bracht naar zijn broer. Met de stelling dat er geen andere reden is waarom de taliban hem zou zoeken, herhaalt hij slechts een eerdere verklaring, maar plaatst hij de gedane vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

Na hem meermaals gevraagd te hebben hoe hij op de hoogte was dat de taliban dit te weten waren gekomen, komt hij niet verder dan het feit dat de taliban deze informatie misschien te weten kwamen via andere personen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Ook toen de taliban zijn huis binnenvielen, zeiden ze hier niets over en vroegen enkel naar zijn verblijfplaats (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.21). Het blijft dan ook niet duidelijk of en hoe de taliban hiervan op de hoogte waren.

Hierbij komt de vaststelling dat verzoeker juist die nacht niet thuis was toen de taliban zijn huis binnenvielen, aangezien hij verklaarde dat hij die nacht bij zijn tante langs vaderszijde verbleef (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.20). Verzoeker legt echter geen eenduidige verklaringen af omtrent gewoontelijke bezoeken aan zijn familieleden, waardoor zijn verblijf bij zijn tante in de nacht dat de taliban hem kwam zoeken op losse schroeven staat.

Zo stelt verzoeker in eerste instantie tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij af en toe met zijn jongere broer op bezoek ging bij zijn oom of tante en dat hij daar dan overdag bleef en 's avonds terug naar huis kwam (Notities van het persoonlijk onderhoud p. 6). Later stelt verzoeker dan plots dat hij wel (regelmatig) de nacht doorbracht bij zijn tante, om met de kinderen te spelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.19). Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij in eerste instantie sprak over de bezoeken aan zijn oom om deze anomalie te verklaren, wordt opgemerkt dat in de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele indicatie terug te vinden is dat hij het had over de bezoeken aan zijn oom, maar wel degelijk over de bezoeken aan zijn oom en tante in het algemeen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Met de argumentatie dat iemand die bewusteloos is geslagen uiteraard geen antwoord meer kan geven, dat de taliban 's nachts komen en dat het gebruikelijk is dat de taliban niet onmiddellijk terugkomen na een eerste bedreiging, beperkt verzoeker zich opnieuw tot louter beweringen.

Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat de taliban zo snel genoeg zouden nemen met de bewering van verzoekers familie dat ze zijn verblijfplaats niet zouden geweten hebben. Indien de taliban verzoeker effectief zouden willen bestraffen, kan worden verwacht dat ze er alles aan zouden doen om verzoekers verblijfplaats op dat moment te weten te komen. Ook komt hierbij het gegeven dat verzoeker de volgende ochtend rond 11 uur gewoon terug naar huis ging zonder dat hij gewaarschuwd werd, en dat verzoeker dan nog twee dagen thuis verbleef zonder iets van de taliban te horen of te zien.

Waar verzoeker erop wijst dat er genoeg vluchtelingen zijn die erin slagen om te vluchten van de taliban zonder dat de taliban dit opmerkte, gaat hij eraan voorbij dat de kwestieuze motivering van de bestreden beslissing kadert in het gegeven dat verzoeker wil laten uitschijnen dat hij sterk gevisieerd werd door de taliban en dat de taliban van alles op de hoogte is. Er kan in de door verzoeker geschetste omstandigheden namelijk wel degelijk verwacht worden dat de taliban hem zo snel mogelijk te pakken wilden krijgen, geen tijd verloren zouden laten gaan en zeker zouden anticiperen op een ontsnapping of vlucht van een persoon die zij dermate graag wensten te onderscheppen. Overigens wordt elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze beoordeeld, waardoor de verwijzing naar andere vluchtelingen uit Afghanistan geheel niet dienstig is om verzoekers relaas aannemelijk te laten voorkomen.

De verwijzing naar algemene informatie over incidenten ten overstaan van personen die verdacht werden samen te werken met de overheid of spionnen te zijn, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift foto's van de begrafenis van zijn broer alsmede taskara's van zijn jongere broers. Per aanvullende nota legt verzoeker de vertaling van voormelde taskara's neer alsmede de originelen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat waar verzoeker voorhoudt de originele taskara's voor te leggen, kan hij niet worden gevolgd. Minstens één taskara betreft zeer duidelijk slechts een kleurenfotokopie. Hoe dan ook, kunnen deze taskara's, met de summier informatie die zij bevatten over o.m. identiteit, leeftijd en afkomst, geen bewijs vormen voor de door verzoeker beweerde feiten.

Verzoeker gaf bovendien in het verzoekschrift te kennen dat dit de taskara's zijn van zijn jongere broers, waarover hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog had verklaard dat zij 4 en 6 jaar oud zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit de neergelegde vertalingen van deze taskara's blijkt echter dat zijn broers 13 en 14 jaar oud zijn volgens hun fysieke verschijning in 1399 respectievelijk 1394, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde hij immers dat het ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 27 augustus 2020, het in Afghanistan het jaar 1399 is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Wat betreft de neergelegde foto's van de begrafenis van verzoekers broer, moet worden opgemerkt dat hieruit geen enkele link met het asielrelaas van verzoeker kan worden gemaakt. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid of het om verzoekers oudere broer gaat, noch in welke omstandigheden en context deze om het leven zou zijn gekomen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 178-184, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvlei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvooien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS geïdoleerd werden. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het district Tagab sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De in onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Kapisa is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de bij de aanvullende nota van de verwerende partij gevoegde informatie.

Uit zowel de informatie van verzoeker als die van verwerende partij blijkt genoegzaam dat de provincie Kapisa een gebied is waar volgens EASO willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en aldus een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt voor het overige geen elementen bij die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF